

beidsrummet etc. etc." Seg tør antage, at dersom Domstolene ſkulde afgjøre det, vilde de komme til det Reſultat, at man ikke kan ſige, at Kængjoring, Smidring af Maſſiner oſv. er et Arbejde, der kan betegnes ſom hørende til Fabrikationen, hvorimod det er ganſke ſikkert, at Denſtigten med Lovforſlaget fordrer, at ogſaa Arbeidere, der ere beſtjæftigede paa den ſibſnævnte Maade, tages med under Lovforſlagets Paabud. Seg kan ſom ſagt ikke ſe, at der i Virkeligheden i Vædringsforſlaget er udtalt noget Andet eller Bedre, end hvad der ſtaar i Lovforſlaget, ſom endvidere har det Fortrin, at dets Ord ikke tilſtede Luvl. eller Illuſioner. Vil man imidlertid have Beſtemmelsen i § 1 indſkrænket, nu vel, ſaa gjøre man det gjennem Perſonernes Antal. Seg gjentager, at jeg ikke principmæssig vil være imod en ſaadan indendfor rimelige Grændſer holdt Begrændſning, men ſom Vædringsforſlaget under Nr. 1 nu foreligger, maa jeg ſvarende det høie Thing at vedtage det.

Hvad Vædringsforſlaget under Nr. 2 til § 2 angaar, da maa jeg ærlig tilſtaa, at jeg egentlig ikke fatter Meningen dermed. I Udvalgets Betænkning findes der Intet udtalt om dette Forſlag, og den ærede Ordſfører overſprang det aldeles. Seg kan ikke ſe Andet end for det Førſte, at det er ligeſaa langt ſom § 2 i Lovforſlaget med Undtagelſe af Ordene „begge Køn“, ſom ere udeladte, og dernæſt, at det ikke ſiger nogetſomhelſt Andet, end hvad der ſtaar i ſelve Lovforſlaget; men det er jo muligt, at den ærede Ordſfører, naar han ſenere tager Ordet, vil kunne anføre en Grund, ſom jeg nu ikke kan ſe, for at ſtille et Vædringsforſlag, der efter min Mening er temmelig ligegyldigt. — Hvad Vædringsforſlaget under Nr. 3 angaar, da har der hos mig gjort ſig den ſamme Betænkelighed gjældende ſom hos den ærede Ordſfører, at man nemlig ikke opnaar det Allermindſte ved at tage „Fabrikanten“ med. Det forekommer mig, at der i Forholdet mellem Fabrikanten og hans Arbeidere, forſaavidt diſſe ere Børn eller unge Menneſter, ſagodtſom aldrig foreligger Noget, der behøver en nærmere Betegnelse eller nogen nærmere Sikkerhed for Opfyldelſen af deres gjensidige Pligter og Rettigheder. Det vil jo, ſom den ærede Ordſfører bemærkede, ſom ofteſt være rent manuel Hjælp, der ydes af diſſe Arbeidere, og der vil ſjældent eller aldrig være Tale om, at Nogen oplæres i Fabrikdrift, hvad der jo er det Cneſte, der kunde gjøre det henſigtsmæssigt, at der oprettedes ſkriftlig Kontrakt. Derimod indrømmer jeg Rigtigheden af, at dette ſtes for Haandværkets Bedkommende, og jeg ſkal alſaa ikke have noget imod Vædringsforſlaget under Nr. 3, ſkjøndt det forekommer mig, at dets Indhold ligger noget udenfor Lovforſlagets Henſigt. Men foruden at jeg ſaaledes anbefaler at lade „Fabrikant“ udgaa, maa jeg ogſaa tilraade at udelade det ſidſte Punktum af Forſlaget. Det forekommer mig nemlig, at man i dette Punktum

ſtiller Adminiſtrationen og da navnlig Indenrigsministeren en Opgave, der næſten er uløſelig; thi hvad ſkal Meningen vel være med diſſe Kontrakter? Det ſkulde dog vel være den at indføre de ſpeciellere Ting, ſom der kunde være Spørgſmaal om at ſikre gjennem Kontrakt, og det kan Indenrigsministeren dog aabenbart ikke gjøre. Seg forudſætter ſom givet, for at jeg ſkal tillade mig en Bemærkning om Forſlagets Redaktion, at det dog umulig kan være Meningen, at Indenrigsministeren eller Vædrigheden ſkal give Anviſning paa at ſkrive diſſe Kontrakter paa uſtemplet Papir, hvad der rigtignok for Diebliftet egentlig ſtaaer. Seg kan tænke mig, at man har ment, at Kontrakternes Indhold paa en Maade ſkulde gives gjennem Skemaer fra Vædrigheden eller fra Indenrigsministeren; men jeg kan ikke tænke mig, at dette enten kan være en nyttig eller en mulig Opgave. Forudſat alſaa, at man vedtager de Underændringsforſlag, jeg har tilladt mig at ſtille, ſkal jeg ikke gjøre nogen Indvending imod, at den ſom § 3 foreſlaede Paragraph optages i Loven, dog ſaaledes, at jeg forbeholder mig at give den en noget anden Plads, end man her har tiltænkt den, idet den efter ſin Beſkaffenhed, ſammenholdt med Lovforſlagets hele Tanke, nærmest hører hjemme blandt Lovforſlagets mere almindelige Beſtemmelſer, alſaa længere hen i Lovforſlaget. — Seg kommer nu til nogle Vædringsforſlag, ſom jeg næſten maa tro, at det ærede Udvalg ikke har ſtattet høit nok, det vil ſige, det forekommer mig, at man har foreſlaaet ſaa betydelige Forandringer i hele Lovens Plan, at jeg ikke kan antage, at det virkelig har været det ærede Udvalgs Mening at gjøre ſaadanne Forandringer. Der foreſlaas nemlig under Nr. 4, „at Børn af Alder mellem 10 og 14 Aar maa ikke udenfor deres Hjem“ — det være ſagt her i Parentheſ, at en ſaadan Beſtemmelse ikke her behøves, da den allerede findes i § 1 — „anvendes til det i § 1 omhandlede Arbejde mere end 6½ Time i Løbet af et Døgn, deri indbefattet en Fritid af mindſt ½ Time; ei heller i Liden før Kl. 5 Morgen eller efter Kl. 9 Aften“. Seg ſkal ſørſt opholde mig ved dette Ord „Fritid“ og da ſige, at dette Ord ikke betyder det, ſom her er ment, nemlig „Hviletid“, idet Fritiden aabenbart kan lægges haade før og efter, at man har hegnyndt at arbejde, ſaaledes at man kan tilveiebringe en længere og en mere uafbrudt Arbeidsvirksomhed for Børnernes Bedkommende, end der overhovedet kan anſes for at være forenelig med deres Vel. Det, der tilſigtes, er ikke ſaa meget en Indſkrænkning af Arbeidstiden, ſom derimod dette, at der gives en Hviletid midt under Arbeidet og paa en ſaadan Tid, at de kunne gjøre Regning paa overhovedet at benytte den, nemlig paa den Tid, da der holdes Maaltid, og da de ſelv trænge til at ſaae Noget at leve af. Skjøndt det ved ſørſte Betragtning ſer ud ſom noget temmelig ligegyldigt, anſer jeg ſaaledes